

Lyngby, Mentz, Nørby & Seerup – Danmarks største søhelte. (2010)

Den 1. juli deltog Trefoldigheden med kongen om bord i det ti timer lange slag på Kolberger Heide. Bortset fra en mindre flådestyrke, der opretholdt blokaden af Göteborg, deltog så godt som hele den disponible danske flåde i slaget. Under slaget kom Trefoldigheden under heftig beskydning. En granat ramte Corfitz Ulfeldts to brødre - Eiler, der blev dræbt, og Knud, som fik revet armen af. Også kongen blev revet med i faldet og såret.

Vi ved ikke præcist, hvad der skete, da granaten ramte Trefoldigheden, og Christian 4. blev såret. Nogle måneder efter slaget fremkom Gunde Rosenkrantz's digt. Han skrev, at skibets dæk var indhyllet i tæt røg. Man skimtede de to faldne Ulfeldter og mellem dem kongen indsmurt i blod. Modet forlod da besætningen. Man troede, kongen var død, og at alt var tabt. Men det viste sig, at Christian levede, og han formanede de omkringstående, at selvom han var såret, så skulle alle først og fremmest tænke på den fare, fædrelandet befandt sig i, og bekæmpe fjenden. Naturligvis har Rosenkrantz ikke nedtonet kongens tapperhed og offervilje, men dog synes beretningen ikke usandsynlig.

Kongen satte vitterligt hele sin fysiske og psykiske kraft ind på forsvaret af sine riger og lande, og at det kunne koste livet, det vidste han fra tidligere sø træfninger, hvor det havde været tæt på....

Om sine egne sår var kongen umiddelbart efter slaget tavs. Han skrev ikke om dem i sine breve. Og da kongen returnerede til København, hed det sig, at han var kommet veltilpas hjem. Måske ønskede kongen ikke at ængste befolkningen. Men alle kunne se at han var forandret.

Ærbødigheden for Christian 4. er senere svundet mærkbart. Nogle af det 20. århundredes kritiske historikere har været hårde i deres domme over kongens politiske og militære manøvrer. Der er dog næppe grund til at betvivle kongens personlige mod og den viljekraft, der prægede hans regering i almindelighed og Slaget på Kolberger Heide i særdeleshed.